

А изъ всѣка междинка по нѣмитѣ кѣщи на онѣмѣлия градъ блещукаха човѣшки очи. Но изплашенитѣ българи не си довѣряваха.

— Измама е, братя, викаха: шпионинъ е!

Панайотъ Обрешковъ бѣше обаче младъ: — досущъ голобрадъ момъкъ. И се излъга: — праметна се той презъ нѣколко стени, прекоси черковната стълба, грабна вжжата на камбанитѣ и заблъска тържествено:

— Дигайте се хей, българи, Добричъ е свободенъ!

Но победниятъ звънъ на камбанитѣ веднага секна, като посѣченъ отъ сабя: — нечии жилави рѣще сграбчиха младия Обрешковъ изотзадъ и грубо го отхвърлиха на страни. Това бѣше стариятъ клисарь, комуто нощесъ мародеритѣ власи бѣха убили сина.

— Какво правишъ, бре момче?! — процеди презъ зѣби старецътъ. — Ти Бога нѣмашъ! Ще се повърнатъ власитѣ и ще изколятъ цѣлия градъ.

Обрешковъ се смути: гледаше забърканъ. Но душата на младия момъкъ вече горѣше отъ възторгъ, той махна къмъ стареца ржка и хукна на северъ, по изчезналия български конникъ. Обрешковъ мислѣше: „щомъ конникътъ тича на северъ, той бърза да настигне своя ескадронъ. Значи, българитѣ сж минали напредъ и гонятъ власитѣ“.

Надъ града, изъ „Панаирището“, момъкътъ намѣри изоставена румънска пушка, нарами я, препаса после сунки съ патрони, каквито бѣха нахвърлени тукъ-тамъ отъ бѣгашитѣ румънци, и хукна пакъ напредъ.